

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

บุคคลจะสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างราบรื่น และมีความสุขนั้น จำเป็นต้องมีการปรับตัวให้พฤติกรรมของคนสอดคล้องกับความต้องการภายในของตนเอง และสภาพแวดล้อมทางสังคม ซึ่งการปรับตัวนั้นเป็นกระบวนการในการจัดการกับความต้องการหรือความกดดันที่บุคคลไม่สามารถหาทางแก้ไขให้ผ่านพ้นไปได้ เป็นสาเหตุให้เกิดความเครียด ความรู้สึกสับสน ความวิตกกังวล ไม่มีความสุข ดังนั้นคนเราจึงต้องรู้จักการปรับตัวเพื่อรักษาสมดุลของชีวิต การปรับตัวจึงเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินชีวิตของมนุษย์(1)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา ที่เป็นสถาบันการศึกษาชั้นนำของประเทศ ที่ได้รับความนิยมนักเรียน และผู้ปกครองอย่างมากมาเป็นเวลาช้านาน เป็นสถาบันการศึกษาที่ให้มีความสำคัญในการพัฒนาบุคคลให้มีคุณภาพ สมดังปณิธานของมหาวิทยาลัย ที่เน้นให้บัณฑิตของมหาวิทยาลัย เป็นผู้เปรียบพร้อมด้วยสติปัญญา และมีความรู้(2) ซึ่งสอดคล้องกับสภาพและความต้องการของสังคมที่ว่า การศึกษามีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ เพราะการศึกษาเป็นกระบวนการหนึ่งที่มีบทบาทโดยตรงต่อการพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีคุณภาพ และมีคุณสมบัติสอดคล้องกับความต้องการใช้กำลังคนของประเทศ เนื่องจากการศึกษาเป็นกระบวนการสร้างสรรค์ ถ่ายทอดความรู้ ส่งเสริมพัฒนาบุคคลทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม สถาบันอุดมศึกษาจึงมีหน้าที่ผลิตบัณฑิต เพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านวิชาชีพ วิชาการ และตอบสนองความต้องการของสังคม(3) ดังนั้นนิสิตจึงต้องพัฒนาตนให้สมดังปณิธานของมหาวิทยาลัยและความต้องการของสังคม ทำให้นิสิตส่วนใหญ่ที่เข้ามาในช่วงปีแรกของมหาวิทยาลัยมุ่งมั่นในการศึกษาสูง และเกิดความกดดันทั้งในด้านการเรียน และการปรับตัวในสังคมใหม่ เนื่องจากวิธีการศึกษาในมหาวิทยาลัยมีความแตกต่างจากการศึกษาในโรงเรียนที่มีบรรยากาศการเรียนการสอน และอาจารย์ที่เอาใจใส่ดูแลอย่างใกล้ชิด หากนักเรียนมีปัญหาในเรื่องการเรียนหรือเรื่องส่วนตัวก็สามารถปรึกษาอาจารย์ได้อย่างเต็มที่ ส่วนการศึกษาในมหาวิทยาลัยนั้นเป็นระบบการศึกษาที่เป็นผู้ใหญ่มากขึ้น นิสิตต้องเรียนรู้วิธีและระบบการเรียนของมหาวิทยาลัย

ด้วยตนเอง ต้องเรียนรู้การแบ่งเวลาทั้งเรื่องการเรียนรู้ และกิจกรรมของมหาวิทยาลัย รวมถึงการด้านสังคมที่ต้องรู้จักการปรับตัวในการคบเพื่อนกลุ่มใหม่ที่มีพื้นฐานแตกต่างกัน และนิสิตบางคนยังต้องพักอาศัยกับบุคคลอื่นซึ่งแตกต่างไปจากการพักอยู่กับครอบครัวหรือคนคุ้นเคย(4)

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า การปรับตัวในมหาวิทยาลัยเป็นสถานการณ์ที่สำคัญมากช่วงหนึ่งในชีวิต นิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 จึงต้องเผชิญ และใช้ความพยายามในการปรับตัวอย่างมาก อีกทั้งนิสิตเหล่านี้อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย ซึ่งเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และจิตใจ เป็นต้น เป็นวัยแห่งการเรียนรู้ พัฒนา และปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับวัย และบทบาทของตนตามความคาดหวังของสังคม จึงทำให้วัยนี้ประสบกับความยุ่งยากมี ปัญหาต่างๆ เข้ามาในช่วงนี้อย่างมาก ทั้งปัญหาจากตนเอง คนรอบข้าง และสังคม และหากปัญหาความยุ่งยากดังกล่าวเกิดขึ้นในช่วงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 ซึ่งเป็นช่วงที่นิสิตต้องปรับตัวสู่การเรียนในมหาวิทยาลัย ปัญหาต่างๆ อาจทวีความยุ่งยากขึ้น เช่นเดียวกับที่ Arnstein และ Sullivan กล่าวว่า สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยเปรียบเหมือนสถานการณ์ที่แปลกใหม่สำหรับนิสิต มีลักษณะที่แตกต่างไปจากสถาบันการศึกษาเดิมที่เคยเรียน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ท้าทายความสามารถในการปรับตัวและการแก้ปัญหาของนิสิตซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย(5) ซึ่งตรงกับการศึกษาของ Baker และ Siryk(6) ที่พบว่าสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยมีความสำคัญต่อการปรับตัวของนิสิตนักศึกษา ทั้งด้านการเรียน ด้านส่วนตัวและอารมณ์ ด้านสังคมและด้านความผูกพันกับสถานศึกษาและความมุ่งมั่นในเป้าหมาย

จากการศึกษาของ สุภาพรรณ โคตรจรัส(6) พาสนา ผลเลิศปี(7) และ ประภาวดี เหล่าพลสุข (8) ที่พบว่านักศึกษาปีที่ 1 มีปัญหาการปรับตัวอย่างมาก ทั้งด้านสังคม ด้านส่วนตัวหรือด้านอารมณ์ และโดยเฉพาะในด้านการเรียน

จากปัญหาการปรับตัวทำให้ Sher Wood และ Gorham (10) พบว่านิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีปัญหาทางด้านจิตใจสูงกว่านิสิตชั้นปีอื่น ส่วนในประเทศไทยนั้น วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (11) ได้ศึกษานิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา พบว่าการศึกษาในชั้นปีที่ 1 เป็นระยะวิกฤตที่สำคัญที่มีผลต่อการศึกษาไปในระดับชั้นปีที่สูงขึ้น ซึ่งอาจส่งผลให้นิสิตนักศึกษาไม่สามารถศึกษาต่อได้สำเร็จ ส่วนในการศึกษาของจุฬาลักษณ์ รุ่งวิริยะพงษ์(12) และ เปรมพร มันเสมอ(4) ที่ศึกษาใน

นิติตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยอื่นๆ พบว่า นิติตชั้นปีที่ 1 มีปัญหาการปรับตัวโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

จากการศึกษาข้างต้นจะเห็นได้ว่า นิติตชั้นปีที่ 1 ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย ต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ มากมาย การปรับตัวจึงเป็นภารกิจที่สำคัญของวัยรุ่นคนนี้ การปรับตัวของวัยรุ่นนั้น ผู้ที่เป็นบิดามารดา หรือผู้ใกล้ชิดสามารถช่วยให้เขาสามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสมในทางตรงข้ามหากวัยรุ่นไม่ได้รับความเข้าใจ หรือการช่วยเหลือที่ถูกต้อง อาจทำให้วัยรุ่นไม่สามารถปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ได้ ซึ่งอาจนำไปสู่ปัญหาอื่นๆ เช่น ปัญหาสุขภาพเสพติด ปัญหาพฤติกรรม ปัญหาบุคลิกภาพแปรปรวน(13) ดังการศึกษาของ Williams(14) ที่พบว่าวัยรุ่นที่มีความผูกพันกับบิดามารดา มีความสามารถในการปรับตัวและไม่ใช้ยาเสพติดหรือแอลกอฮอล์ มากกว่าวัยรุ่นที่มีความผูกพันกับบิดามารดาในระดับต่ำ เช่นเดียวกับการศึกษาของ Anne และLars(15) พบว่าความผูกพันที่ไม่มั่นคงปลอดภัยของบิดามารดาที่มีต่อบุตรจะทำให้วัยรุ่นมีอาการของโรคซึมเศร้าได้ ส่วน Bystriksky(16) พบว่าระดับความผูกพันของบิดามารดาต่อบุตร และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับความสามารถของวัยรุ่นในการติดต่อกับผู้อื่น ผลจากการศึกษานี้ตรงกับ Lopez และ Brennan (17) ที่พบว่า ความผูกพันของบิดามารดาต่อบุตรที่ไม่แน่นแฟ้นปลอดภัย อันเกิดจากการเลี้ยงดูที่ไม่สม่ำเสมอ และการไม่มีปฏิสัมพันธ์ที่เหมาะสมต่อกันส่งผลให้วัยรุ่นมีความวิตกกังวล แยกตัว และมีปัญหาความสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งจากการศึกษาเหล่านี้ตรงกับทฤษฎีความผูกพันของ Bowlby ที่ว่าประสบการณ์ความผูกพันกับบิดามารดาตั้งแต่เริ่มแรกของชีวิตนั้นจะส่งผลตลอดช่วงชีวิตของมนุษย์ บุคคลที่มีความผูกพันที่ไม่ดีกับบิดามารดา จะส่งผลเสียต่อพัฒนาการ และการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นในอนาคต นอกจากนั้นความผูกพันของบิดามารดาต่อบุตรนั้นยังเป็นพื้นฐานความปลอดภัยที่ทำให้บุตรรู้สึกสะดวก และปลอดภัยที่จะเรียนรู้สิ่งแวดล้อมภายนอกด้วยความมั่นใจ(18) เช่นเดียวกันกับที่วันเพ็ญ บุญประกอบ(19) กล่าวไว้ว่า ความสามารถในการปรับตัวนั้นเกิดจากความสัมพันธ์ ความผูกพันของบิดามารดาและบุตร ซึ่งเป็นพื้นฐานในการรับรู้ และแสดงออกของตนเอง และกับผู้อื่นในเวลาต่อมา ความผูกพันนี้ยังเชื่อมโยงครอบคลุมถึงการเข้าสู่ระบบสังคมในชีวิต รวมทั้งการมีอารมณ์และความคาดหวังที่มั่นคง ดังนั้นผู้ที่มีพื้นฐานความรักความผูกพันที่มั่นคงในจิตใจตั้งแต่ระยะแรกๆ แล้ว ในเวลาต่อมาก็จะรับรู้ได้ว่าตนเองมีคุณค่า สามารถปรับตัวในสังคมได้

ส่วนการศึกษาเกี่ยวกับความผูกพันของบิดามารดาต่อบุตรกับการปรับตัวของนิสิตนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 ในต่างประเทศนั้นพบว่าความผูกพันของบิดามารดาส่งผลกระทบต่อบุคลิกภาพ การปรับตัวทางสังคม และผลสำเร็จทางการเรียนของนิสิตนักศึกษา(5) อีกทั้งความผูกพันของบิดามารดาต่อบุตรนี้ยังเป็นแรงสนับสนุนภายนอก และสนับสนุนกลไกการเผชิญปัญหาของตัวบุคคล ดังนั้นวัยรุ่นซึ่งมีแหล่งสนับสนุนที่ดี สามารถพูดคุยปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบิดามารดาได้นั้น เมื่อเข้าสู่มหาวิทยาลัยจะสามารถปรับตัวได้อย่างดี (20,21)

การศึกษาข้างต้นนี้ให้เห็นว่าความผูกพันของบิดามารดาที่มีต่อบุตรซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลายนั้นมีอิทธิพลต่อการปรับตัวในการที่จะเผชิญต่อสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ ดังเช่นมหาวิทยาลัย ด้วยเช่นกัน

สำหรับในประเทศไทยนั้นมีการศึกษาหลายงานที่ศึกษาเกี่ยวกับการปรับตัวของนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ซึ่งการศึกษาเหล่านั้นมักศึกษาถึงปัจจัยพื้นฐาน ปัจจัยทางจิตสังคม และปัจจัยทางด้านร่างกาย ที่ส่งผลต่อการปรับตัวในมหาวิทยาลัย ส่วนการศึกษาเรื่องความผูกพันของบิดามารดาต่อบุตรกับการปรับตัวในมหาวิทยาลัยนั้นยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษามาก่อน ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาถึงปัจจัยทางด้านความผูกพันของบิดามารดาต่อบุตรว่ามีความสัมพันธ์กับการปรับตัวของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ของไทยหรือไม่ เพื่อประโยชน์ในการพัฒนา และช่วยเหลือนิสิตที่มีพื้นฐานทางด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวที่แตกต่างกัน รวมถึงเป็นข้อมูลเพื่อให้บิดามารดา และผู้ใกล้ชิดกับเด็กและวัยรุ่น ตระหนักถึงความสำคัญของความผูกพันของบิดามารดาที่พึงมีต่อบุตร เพื่อเป็นแนวทางในการอบรมเลี้ยงดู และการสร้างความรักความผูกพันให้เกิดขึ้นในครอบครัว เพื่อให้วัยรุ่นสามารถปรับตัวและพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ อันจะเป็นประโยชน์ต่อตนเองในการที่จะประสบความสำเร็จในด้านการเรียนในมหาวิทยาลัย เพื่อเป็นบุคลากรที่มีความสามารถในการพัฒนาประเทศชาติต่อไป

คำถามการวิจัย

คำถามหลัก : นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2548 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีการปรับตัวในมหาวิทยาลัยเป็นอย่างไร

คำถามรอง : ปัจจัยความผูกพันของบิดามารดาต่อบุตร มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวในมหาวิทยาลัย ของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2548 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการปรับตัวในมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2548 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความผูกพันของบิดามารดาต่อบุตร กับการปรับตัวในมหาวิทยาลัย ของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2548 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. เพื่อศึกษาว่านิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2548 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีเพศ กลุ่มสาขาวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการพักอาศัย ลักษณะสถานศึกษาก่อนเข้ามหาวิทยาลัย และระดับความผูกพันของบิดามารดาต่อบุตรที่แตกต่างกัน มีการปรับตัวในมหาวิทยาลัยเป็นอย่างไร

สมมติฐานการวิจัย

ความผูกพันของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวในมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2548 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความผูกพันของบิดามารดาต่อบุตรกับการปรับตัวในมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2548

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ คือ เพศ กลุ่มสาขาวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการพักอาศัย ลักษณะสถานศึกษาก่อนเข้ามหาวิทยาลัย และระดับความผูกพันของบิดามารดาต่อบุตรที่วัดได้จากแบบสอบถาม The Parental Attachment Questionnaire (PAQ) ซึ่งประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่

- 1.คุณภาพของความผูกพัน
- 2.การส่งเสริมความเป็นตัวของตัวเองของบุตร
- 3.การสนับสนุนทางด้านอารมณ์แก่บุตร

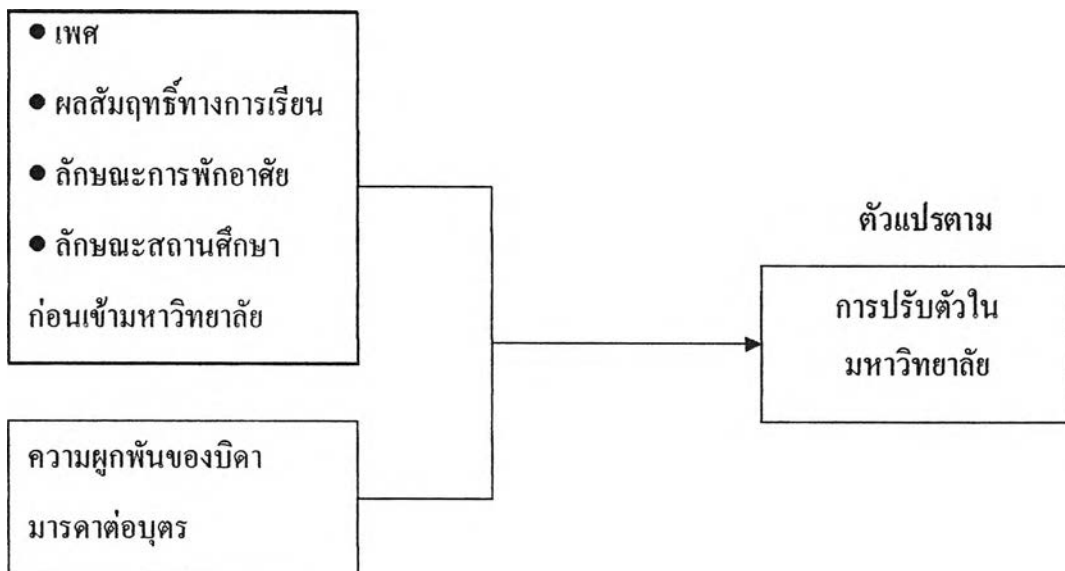
2.2 ตัวแปรตาม คือ การปรับตัวของนิสิต ที่วัดได้จากแบบสอบถาม The Student Adaptation to College Questionnaire (SACQ) ซึ่งประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่

1. การปรับตัวด้านการเรียน
2. การปรับตัวด้านสังคม
3. การปรับตัวด้านอารมณ์และส่วนบุคคล
4. การปรับตัวด้านความผูกพันกับสถานศึกษาและความมุ่งมั่นในเป้าหมาย

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ลักษณะพื้นฐาน

ข้อตกลงเบื้องต้น

ในการศึกษาครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2548 ของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อจำกัดของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ดังนั้น ผลวิจัยที่ได้จึงไม่อาจใช้เป็นตัวแทนของประชากรนิสิตระดับปริญญาตรีสถาบันอื่นๆ ได้

2. ระดับความผูกพันของบิดามารดาต่อบุตรในการวิจัยครั้งนี้ยังมีได้มีเกณฑ์มาตรฐานในการให้คะแนน จึงใช้การอิงคะแนนจากกลุ่มตัวอย่าง ดังนั้นระดับความผูกพันของบิดามารดาต่อบุตรที่ได้จึงใช้ได้เฉพาะกับนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2548 เท่านั้น

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การปรับตัว หมายถึง การที่นิสิตสามารถยอมรับและจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเอง ขณะศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยได้อย่างเหมาะสม โดยจะแสดงออกเป็นความรู้สึกนึกคิดหรือพฤติกรรม ที่เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยและความต้องการของตนเอง เพื่อศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยได้อย่างปกติสุข ซึ่งแบ่งการปรับตัวออกเป็น 4 ด้านคือ

1. การปรับตัวด้านการเรียน หมายถึง การที่นิสิตมีความตั้งใจและเอาใจใส่ต่อการเรียน มีความพยายามที่จะเรียนให้ได้ผลการเรียนดีขึ้น มีความมุ่งมั่นจะเรียนให้สำเร็จ และมีความพึงพอใจในสาขาวิชาที่เรียน สามารถควบคุมภาวะเครียดของกคคต้น ความวิตกกังวลในการสอบได้
2. การปรับตัวด้านสังคม หมายถึง การที่นิสิตมีสัมพันธภาพ เข้ากับเพื่อนนิสิตและผู้อื่น ได้ดี มีความสุขในการอยู่กับกลุ่มเพื่อน และรู้จักเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่มีภายในมหาวิทยาลัย
3. การปรับตัวด้านอารมณ์และส่วนบุคคล หมายถึง การที่นิสิต ยอมรับ และจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนได้อย่างเหมาะสม สามารถควบคุมความเครียด ความกดดันทางด้านจิตใจที่ได้รับ และมีชีวิตความเป็นอยู่ที่มีความสุข
4. การปรับตัวด้านความผูกพันกับสถานศึกษา และความมุ่งมั่นในเป้าหมาย หมายถึงการที่นิสิตมีความพึงพอใจและรู้สึกผูกพันต่อมหาวิทยาลัยที่เขียนอยู่ในปัจจุบัน

การปรับตัววัดได้โดยการใช้แบบสอบถามการปรับตัวในมหาวิทยาลัย ของ เปรมพร มั่นเสมอ (4) ซึ่งพัฒนามาจากแบบจัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัย (The Student Adaptation to College Questionnaire) ของ Baker และ Siryk

ความผูกพัน คือความรู้สึกผูกพันของบิคารมารดา หรือผู้เลี้ยงดูที่ใกล้ชิดต่อตนเอง ตามการรับรู้ของตนเอง ซึ่งความผูกพันนี้ เป็นความรู้สึกผูกพันอันยาวนานที่เป็นตัวส่งเสริมความเป็นตัวของตัวเอง และความรู้สึกปลอดภัย อันจะช่วยสนับสนุนพัฒนาการทางสังคม และความสามารถทางสติปัญญา

ความผูกพันของบิคารมารดาต่อบุตรตามการรับรู้ของบุตร แบ่งเป็น 3 ด้านได้แก่

1. คุณภาพของความผูกพัน เช่นบิคารมารดาใช้เวลาและมีความพร้อมให้แก่บุตร ให้การยอมรับในตัวบุตร มีความเข้าใจในตัวบุตร และบุตรพอใจในการได้รับการช่วยเหลือจากบิคารมารดา

2. การส่งเสริมความเป็นตัวของตัวเองของบุตร เช่น บิดามารดายอมรับ และนับถือในความเป็นตัวของตัวเองของบุตร

3. การสนับสนุนทางด้านอารมณ์แก่บุตร เช่น ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตรในช่วงเวลาต่างๆ ที่บุตรต้องการในช่วงเวลาที่ต้องการความช่วยเหลือ และช่วงเวลาที่มีความสุขสนุกสนาน

ความผูกพันของบิดามารดาตามการรับรู้ของบุตร วัดโดยใช้แบบสอบถามความผูกพันของบิดามารดา ซึ่งแปลมาจาก The Parental Attachment Questionnaire ของ Maureen E. Kenny (22)

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนผลการสอบของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ในภาคการศึกษาแรก ปีการศึกษา 2548 แบ่งออกเป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับคะแนนตั้งแต่ 3.00 และสูงกว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับคะแนนตั้งแต่ 2.50-2.99 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับคะแนนตั้งแต่ 2.49 และต่ำกว่า(4)

นิสิตระดับปริญญาตรี หมายถึง นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ที่เข้ามหาวิทยาลัยเป็นครั้งแรก ทั้งชายและหญิงในปีการศึกษา 2548 จากทุกคณะของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ได้ทราบถึงลักษณะการปรับตัวในสถานศึกษา และความผูกพันของบิดามารดาต่อบุตรของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 อันเป็นประโยชน์สำหรับงานด้านการให้การศึกษา และพัฒนานิสิตที่มีพื้นฐานของสภาพปัญหาที่ต่างกัน เพื่อให้นิสิตสามารถใช้ชีวิตอยู่ในสถานศึกษาได้อย่างมีความสุขและพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ

2. เป็นข้อมูลพื้นฐานในการวิเคราะห์วางแผน ดำเนินงานส่งเสริมป้องกันปัญหาสุขภาพจิตของนิสิตในสถานศึกษาต่อไป

3. เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยในครั้งต่อไป